03/03/2024

Κορυφώνονται οι τριήμεροι εορτασμοί για την αγιοκατάταξη της Οσίας Γαβριηλίας στη Λέρο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας

Σε πανηγυρικό κλίμα ξεκίνησαν το απόγευμα του Σαββάτου 2 Μαρτίου 2024 στη Λέρο, οι τριήμεροι εορτασμοί προς τιμήν της πρόσφατης Αγιοκατατάξεως στο Αγιολόγιο της κατ΄Ανατολάς Ορθοδόξου Εκκλησίας της Οσίας Γαβριηλίας της Κωνσταντινουπολίτιδος, Εφόρου και Προστάτιδος της Νήσου, από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Το μεσημέρι του Σαββάτου έφτασαν στον λιμένα της Αγίας Μαρίνης Λέρου, Αρχιερείς και Καθηγούμενοι Ιερών Μονών της Δωδεκανήσου, ο Έπαρχος της Π.Ε. Καλύμνου Μανώλης Μουσελής, ο Αστυνομικός Διευθυντής της Β’ Διεύθυνσης Δωδεκανήσου Ταξίαρχος Μανώλης Καζαμίας, ο Αρχιερατικός Επίτροπος Καλύμνου π. Αμφιλόχιος Σακκαλέρος και άλλοι προσκεκλημένοι.

Στις 4:00 μ.μ. το απόγευμα, στην Ιερά Μονή της Παναγίας του Κάστρου τελέστηκε Ιερά Παράκληση της Οσίας Γαβριηλίας προ του τάφου Της, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Παϊσίου, μετά του Ιερού Κλήρου της Νήσου.

Δείτε στιγμιότυπα από την Ιερά Παράκληση:

Στις 6:00 μ.μ. το απόγευμα, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου αναγνώστηκε η Πράξη της Αγιοκατατάξεως της Οσίας Γαβριηλίας από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σύμης κ. Χρυσόστομο, Μέλος της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Στη συνέχεια τελέστηκε Μέγας Πανηγυρικός Πολυαρχιερατικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Καρπάθου και Κάσου κ. Αμβροσίου, εκπροσώπου του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου, ο οποίος και κήρυξε τον Θείο λόγο.

Αργότερα το βράδυ, τελέστηκε Ιερά Αγρυπνία.

Σήμερα, Κυριακή 3 Μαρτίου 2024, οι εορτασμοί κορυφώθηκαν στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου με την τέλεση του Όρθρου και της Πολυαρχιερατικής Θείας Λειτουργίας προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρπάθου και Κάσου κ. Αμβροσίου και συλλειτουργούντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Κώου και Νισύρου κ. Ναθαναήλ, Σύμης κ. Χρυσοστόμου, Λέρου, Καλύμνου, Αστυπαλαίας κ. Παϊσίου, και των Θεοφιλεστάτων Επισκόπων Ολύμπου κ. Κυρίλλου και Στρατονικείας κ. Στεφάνου.

Στη συνέχεια ακολούθησε η Ιερά Λιτανεία της Αγίας Κάρας, των Ιερών Λειψάνων και της Ιεράς Εικόνος της Οσίας Γαβριηλίας.

Οι εορτασμοί θα ολοκληρωθούν σύμφωνα με το ακόλουθο πρόγραμμα:

Κυριακή 3 Μαρτίου 2024

5:00 μ.μ.: Παρακλητικός Κανών της Οσίας Γαβριηλίας στην Ιερά Μονή Αγίων Αγγέλων.

Δευτέρα 4 Μαρτίου 2024

7:00 π.μ. – 10:00 π.μ.: Όρθρος και Θεία Λειτουργία στην Ιερά Μονή Παναγίας

Κάστρου Λέρου, ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Σύμης κ. Χρυσοστόμου μετά του Ιερού Κλήρου της νήσου.

Γερόντισσα Φιλοθέη στον Pemptousia FM: «Η Οσία Γαβριηλία έλαμπε από την χαρά του Χριστού μας» (ΗΧΗΤΙΚΟ)

Για την πρόσφατη αγιοκατάταξη της **Οσίας Γαβριηλίας** της Λέρου από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου (3 Οκτωβρίου 2023) είχε μιλήσει η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Βρυούλων, **Γερόντισσα Φιλοθέη**, στο ραδιόφωνο **Pemptousia FM** και την εκπομπή «Ορθόδοξες Διαδρομές», την οποία επιμελείται και παρουσιάζει ο δημοσιογράφος Δημήτρης Στρουμπάκος.

Ακούστε ένα απόσπασμα από την εκπομπή:

«Την Οσία Γαβριηλία την γνώρισα στα τέλη της δεκαετίας του 1980 όταν είχε έρθει στον Άγιο Ανδρέα στην πλατεία Αμερικής. Την είχε φέρει ο Γέροντάς μας ο μακαριστός πατήρ Γαβριήλ Τσάφος, είχαν πνευματική σχέση πολλών χρόνων. Ο τίτλος του βιβλίου μου "η Γερόντισσα της χαράς" δόθηκε από τον Γέροντα Γαβριήλ. Η Οσία πράγματι έλαμπε από την χαρά του Χριστού μας για αυτό και της έδωσε αυτόν τον τίτλο στο βιβλίο. Είχε την χαρά του Αγίου Πνεύματος ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Παρότι είχε στην ζωή της προβλήματα πολλά και δοκιμασίες, δεν άφηνε τίποτα να μπει ανάμεσα σε εκείνη και τον Χριστό. Ζούσε μέσα σε μια μακαριότητα, ότι και να συνέβαινε έλεγε πώς είναι θέλημα του Θεού, είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο θέλημα Του. Ήταν ξεχωριστή χαρά και ιδιαίτερο δώρο για όλους μας η Αγιοκατάταξη της Γερόντισσας Γαβριηλίας», αναφέρει.

«Την πρώτη φορά που την συνάντησα είδα ένα άνθρωπο που έλαμπε και ήταν 91 ετών. Ήταν γλυκύτατη και είχε έναν καλό λόγο να πει σε όλους μας όταν πήραμε την ευχή της. Ήμουν 19 ετών και ήταν μια αποκάλυψη για μένα αφού έβλεπα πρώτη φορά Μοναχή από κοντά, και είδα ένα φωτεινό πρόσωπο», σημειώνει σε άλλο σημείο της ομιλίας της η Γερόντισσα Φιλοθέη.

«Είχε καρκίνο και έλεγε δεν έχω καρκίνο στην ψυχή αλλά στο σώμα άρα είμαι μια χαρά», μας λέει.

Ακούστε ολόκληρη την εκπομπή:

Σύντομη βιογραφία της Οσίας Γαβριηλίας

Η Γερόντισσα Γαβριηλία Παπαγιάννη, γεννήθηκε στις 2/15 Οκτωβρίου του 1897 (ημέρα εορτασμού των Αγίων Κυπριανού και Ιουστίνης) στην Κωνσταντινούπολη.

Ο πατέρας της ήταν εύπορος ξυλέμπορος κι έζησε σε ένα περιβάλλον με πολλές ανέσεις στην Πόλη, στο Φανάρι.

Ήταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, γεμάτο αγάπη για όλον τον κόσμο.

Τις ημέρες που το αρχοντικό των Παπαγιάννη «δεχόταν», η χαρά της μικρής Αυρηλίας (το όνομά της πριν δεχτεί την μοναχική κουρά), έτρεχε αμέσως για ν' ανοίξει και να υποδεχθεί εκείνη τους επισκέπτες.

Ήταν το τέταρτο και το τελευταίο παιδί της οικογενείας. Από τα αδέλφια της η μεγάλη, η Βασιλική, ήταν εκείνη που της πρωτομίλησε για τον Θεό. Μαζί με τα παραμύθια που της διάβαζε, της έλεγε ιστορίες από το Ευαγγέλιο και την Παλαιά Διαθήκη.

Μια μέρα λοιπόν, της είπε ότι ο Θεός είναι «πανταχού Παρών» κι ότι κι αν κάνουμε Εκείνος το βλέπει... Τότε η μικρή Αυρηλία που ήταν 4-5 χρονών τα έχασε και με

τρομαγμένη φωνή ρώτησε: «Κι αν πάω και κλειστώ μέσα σ’ εκείνο το ντουλάπι, θα με βρει»; «Ναι» της λέει. «καλά, κι αν γίνω μικρή-μικρή και μπω σ’ αυτό το σπιρτόκουτο κι εκεί θα με βλέπει»; «Κι εκεί». Τότε κατάλαβε ότι η ζωή είναι σοβαρή υπόθεση κι ότι δεν μπορούμε να κάνουμε συνέχεια πράγματα του κεφαλιού μας και αταξίες, μα πρέπει να είμαστε καλά παιδιά γιατί μας βλέπει «Εκείνος που είναι παντού»! Ξέσπασε τότε σε κλάματα και χώθηκε στην αγκαλιά της αδελφής της. «Δηλαδή , πάει χάθηκα»!!!

Τα χρόνια περνούσαν και η μικρή Αυρηλία αγαπούσε όλον τον κόσμο κι όλος ο κόσμος την αγαπούσε! Μετά το γυμνάσιο, έφυγε για να συνεχίσει τις σπουδές της στην Ελβετία στην Σχολή Γεωπονικής του Estavayer-Le-Lace. Αγαπούσε ιδιαίτερα τα φυτά και κυριολεκτικά μέχρι το τέλος της ζωής της «μιλούσε» μαζί τους, λες κι έβλεπε κάθε φορά την ανταπόκρισή τους.

Το 1923 βρίσκεται οικογενειακώς στην Θεσσαλονίκη. Εκεί μπαίνει στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, ως Ακροάτρια στην Φιλοσοφική Σχολή.

Μετά το τέλος των σπουδών της φθάνει στην Αθήνα και η πρώτη της φροντίδα ήταν να πιάσει κάποια δουλειά. Έπιασε λοιπόν δουλειά σε μια ψυχιατρική κλινική όπου παρέμεινε έναν μόνον χρόνο. Έπειτα ακολούθησε η Αγγλία, μόνη με μοναδική περιουσία μια χάρτινη Λίρα Αγγλίας… Η εν Χριστώ περιπέτεια της μόλις άρχιζε… Εκεί βρήκε διάφορες εργασίες ενώ παράλληλα βοηθούσε πλήθος απόρων και ανέργους, και φρόντιζε δωρεάν πολλούς φτωχούς.

Κι έρχεται το 1954 , η χρονιά σταθμός στην πνευματική της ζωή. Ήταν 24 Μαρτίου την ημέρα που έφυγε για την άλλη ζωή η μητέρα της. Για εκείνη, μόλις άρχιζε η μεγάλη περιπέτεια της Πίστης στον Χριστό.

Από κει και πέρα ξεκίνησε η μεγάλη ιεραποστολή της στις πέντε ηπείρους της υφηλίου. Το 1954 πήγε στην Ινδία όπου και παρέμεινε 5 χρόνια. Ήταν μεγάλος σταθμός στην ζωή της και η ίδια αγαπούσε ιδιαίτερα την Ινδία. Εκεί βοηθούσε ακατάπαυστα πλήθος λεπρών και αρρώστων και τους έδειχνε απεριόριστη αγάπη! Όλοι την αγαπούσαν και την φώναζαν αδελφή Λίλα. Στο καθημερινό της κουραστικό πρόγραμμα ήταν απαραίτητη η δίωρη ανάγνωση της Αγίας Γραφής και πολλές ώρες προσευχής. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό και γι’ αυτό ποτέ δεν κρατούσε χρήματα πάνω της. Όλα της τα έδινε εκείνος, έλεγε. Εκείνη το μόνο που έκανε ήταν να αφεθεί στα χέρια Του. Αεροπορικά εισιτήρια, τροφή, κατάλυμα και ότι άλλο της χρειαζόταν της το έδινε ο Θεός. Βοηθούσε πλήθος ανθρώπων ενώ ήταν η αιτία πολλοί άνθρωποι να βαφτιστούν Ορθόδοξοι. Ποτέ δεν μιλούσε σε άλλους για τον Χριστό αν δεν της το ζητούσαν οι ίδιοι.

Έκανε σημαντικές γνωριμίες (Μητέρα Τερέζα, Sivananda, Baba Amte). Την καλούσαν σε διάφορες χώρες για να μιλήσει για τον Ορθόδοξο Χριστιανισμό και πραγματικά άφηνε τα πλήθη άλαλα.

Μετά την Ινδία βρέθηκε στα Ιμαλάϊα για έναν χρόνο με λιτή τροφή, μόνη «μόνω τω Θεώ», σε ώρες ατελείωτης προσευχής. Η ίδια έλεγε αργότερα ότι εκείνο τον χρόνο έζησε τον ησυχαστικό μοναχισμό χωρίς καν να το γνωρίζει!

Πίστευε πλέον ότι έκανε το θέλημα του Θεού όταν ξαφνικά της ήρθε το μήνυμα

από τους αγγέλους όπως η ίδια έλεγε, «τώρα είσαι σε θέση να πας για Μοναχή». Τότε κατάλαβε ότι ο μοναχισμός είναι ένας ιδιαίτερος και ανώτερος τρόπος ζωής. Η ίδια άφησε το θέμα ανοιχτό και πίστευε ότι ο Θεός για άλλη μια φορά θα την οδηγούσε.

Συναντήθηκε λοιπόν με έναν κύριο ο οποίος της ζήτησε να την συνοδεύσει στην Βηθανία σ' ένα μοναστήρι. Τα ναύλα για άλλη μια φορά βρέθηκαν με θαυματουργικό τρόπο κι έτσι πήγε στην Βηθανία, σε ηλικία 62 ετών(!), όπου ξεχώριζε για την αγάπη και την υπομονή της. Κι εκεί που νόμιζε ότι αυτή θα ήταν πλέον η ζωή της άρχισε πάλι τα ταξίδια για να βοηθήσει, να μιλήσει για τον Χριστό και να αγαπηθεί από όλον τον κόσμο.

Ακολουθεί η Αθήνα όπου έκανε εγχείρηση για να θεραπευτεί από την 100% τύφλωση του αριστερού ματιού της. Όταν έγινε η εγχείρηση «εγένετο φως». Παρέμεινε στην Αθήνα στην Ιερά Μονή Ευαγγελιστρίας, την Νέα Ιερουσαλήμ, όπως η ίδια έλεγε. Μέσα από το μοναστήρι αλληλογραφούσε και βοηθούσε πολλούς ανθρώπους.

Ακολουθεί η Αφρική, η Αθήνα, όπου έμεινε στο σπίτι των αγγέλων, όπως το αποκαλούσαν τα πνευματικά της παιδιά, όπου κάθε μέρα δεχόταν πονεμένους ανθρώπους και τους βοηθούσε, η Αίγινα και η Λέρος, όπου και εκοιμήθη σε ηλικία 95 ετών, στις 28 Μαρτίου 1992 ανασηκώνοντας τα χέρια της στον ουρανό…

Εκείνη την στιγμή τα πνευματικά της παιδιά άκουσαν καθαρότατα μια νεανική φωνή να τραγουδά μια μελωδία άγνωστη, χαρμόσυνη, Αγγελική… Αυτό κράτησε μόλις λίγα δευτερόλεπτα και μετά μια σιωπή πλημμύρισε το κελί της…

Όλες οι καμπάνες της Λέρου χτυπούσαν πένθιμα. Εψάλλη η Εξόδιος Ακολουθία για Μεγαλόσχημο Μοναχή και την ώρα που την συνοδεύσανε Μοναχές στον τάφο ο Δεσπότης θέλησε να δει για τελευταία φορά το πρόσωπο της. Κανείς δεν ανέπνεε. Όσοι το είδανε, κάνανε τον Σταυρό τους και λένε ότι δεν υπάρχουν λόγια για να περιγράψουν το θεήλατο πρόσωπο του ανθρώπου που είδανε…

Η Γερόντισσα Γαβριηλία ήταν ένας σπάνιος άνθρωπος με απεριόριστη αγάπη προς τον πλησίον. Αξιώθηκε επίσης και της απόκτησης του διορατικού χαρίσματος. Έλεγε ότι κάποτε οι άγγελοι της είπαν ότι αυτό που μετράει πιο πολύ είναι το ποσόν και το ποιόν της αγάπης που δίνεις στους άλλους χωρίς διακρίσεις!

Όλοι την ρωτούσαν πως ήταν δυνατόν να αγαπάει τόσο πολύ ακόμα και τους αγνώστους και πως ήταν δυνατόν να κάνει υπακοή σε όλον τον κόσμο και να ταξιδεύει συνεχώς για να βοηθήσει έστω και έναν μόνο άνθρωπο. Δίκαια λοιπόν η ζωή της χαρακτηρίζεται ως η ασκητική της αγάπης!

Κάποτε την είχε χαρακτηρίσει ένας ξένος ιεραπόστολος «κακή χριστιανή», γιατί σε αντίθεση με τους άλλους ιεραπόστολους στην Ινδία, άλλων θρησκειών που γνωρίζανε πολλές ντόπιες διαλέκτους, εκείνη δεν ήξερε καμία και μιλούσε μόνο Αγγλικά και αυτή του απάντησε ότι ξέρει πέντε γλώσσες: Η πρώτη είναι το

χαμόγελο, η δεύτερη τα δάκρυα, η τρίτη είναι το άγγιγμα, η τέταρτη είναι η προσευχή και η πέμπτη είναι η αγάπη. Μ’ αυτές τις πέντε γλώσσες γύριζε όλον τον κόσμο. Τότε ο ιεραπόστολος της ζήτησε να ξαναπεί αυτές τις «πέντε γλώσσες» για να της γράψει...

(Πηγή βιογραφίας: «Γερόντισσα Γαβριηλία, η ασκητική της αγάπης»)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

Στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας η Μοναχή Γαβριηλία Παπαγιάννη